

LBRIS

We know
books

MARIAN NAZAT

HOMO HOMINI...
VIRUS

Caut prin amintiri, prin magma memoriei mele nemărginite și neadormite, secvența aceea unică, a zilei dintâi în care am aflat că undeva, departe, ar exista un virus letal. Și o găsec, nici nu mi-a trebuit mult să scotocesc prin cușorul pe care îl car cu mine ca un obsedat de trecutul personal și de cel colectiv. Mi se pare că a fost ieri, într-atât de proaspătă e...

Iarna e pe sfârșite aici, în Țara Maramureșului. M-am întors iarăși la Ocna Șugatag, în mijlocul prietenilor din Baia Mare. Ne jucăm de-a fotbalistii, deși anii ne-au încărunțit inimile și, pe la început de februarie, ne strângem într-un fel de cantonament. Alergăm, la propriu și la figurat, după un timp care ne-a aparținut cândva, dar care se tot îndepărtează de noi. Ireversibil și definitiv. Îl luăm cu binișorul și ne amăgim că l-am *dresat* în colțul ăsta de românism trunchios și încă nealterat pe de-a-ntregul...

Coboară seara peste colinele domoale și miroase a eternitate. Stăm la taclale, încălziți de horinca gălbuie, un fel de blazon al melea-gului din care s-a întrupat odinioară Dragoș-Vodă. Octavian Cioltea¹, sufletul acestui mic miracol, deapănă un episod cu iz judiciar din vremea revoltei săpânțenilor, de la începutul anilor '90. Ei bine, Tavi era atunci procuror și îl săltase pe primarul vestitei vetre a „Cimitirului vesel“. Sătenii de acolo au blocat drumul național și au ieșit în stradă, cu topoare și furci, cu bâte și coase, ca la 1907, cerând eliberarea imediată a edilului lor. Evenimentul a creat destulă emoție într-o

¹ Din păcate, Octavian Cioltea s-a prăpădit la scurt timp după întâlnirea noastră, la nici două săptămâni, fie-i țărâna ușoară și amintirea veșnică!

România buimacă oricum și a ocupat prima pagină a ziarelor naționale. Bașca transmisiunile în direct, în *prime time*, ale televiziunilor centrale și locale, adesea și internaționale. Pentru a aplana conflictul, prietenul meu a fost trimis la Săpânța ca să discute cu capii răscoalei. Măcar de-ar fi bănuț ce avea să-l aștepte... În biroul special ales din primărie s-au prezentat cinci bărbați aprigi, veniți să negocieze în tradiția locului, cu brișca între dinți. „Tu ești procuror?” l-a întreat direct și brutal unul dintre ei. „Da”, a răspuns reprezentantul forței represive a statului, cu statut incert în zilele acelea de experimente social-politice și istorice. „Băi, pulă de vacă – l-a izbit din prima moroșanul, în dulcele grai al ținutului –, dacă nu ne dai primaru’ acasă, mintenaș, nu mai ieși viu din sat, ai înțeles? Amu’, nu mâine!” Tavi retrăiește parcă momentul acela de spaimă, iar noi râdem ca neghiobii, amuzați la culme de expresia vulgară folosită ca formulă de adresare. Sandu Bud se oprește în toată hărmălaia aia, își ia o mină serioasă și îl întreabă afectuos-mirat pe amicul său de petreceri și nu numai: „Cum, mă, Tavi, chiar așa ți-o zâș?” „Da, mă, chiar așa”, îl lămurește celălalt, grăbit să-și isprăvească povestea. „Cum, mă, ți-o zâș chiar pe nume, știa cum te cheamă?” și șicanează șod artăgosul *stopper* de altădată al divizionarei „C” Phoenix. Să cădem de pe scaune, nu altceva, abia ne stăpănim hohotele. Epilogul întâmplării n-a mai interesat pe nimeni, auzi, „pulă de vacă”...

După ce ne dedulcim la un pahar cu vin, Tavi îmi arată pe telefonul mobil prima victimă neaoșă a coronavirusului. Mă zgâiesc la ecranul de-o șchioapă și zăresc un chefliu dormind cu capul pe o tejghea, lângă o sticlă de bere „Corona”. Nu înțeleg nimic din poză sau din jocul de cuvinte, fiindcă n-am habar despre virusul respectiv. Primesc niscaiva explicații și zâmbesc, deloc îngrijorat. E treaba chinezilor, ce atâta tevatură, n-are cum să ajungă la noi ființa asta ciudată apărută hodoronc-tronc din neantul asiatic.

Și mă culc liniștit, având întipărită pe retină imaginea turmentatului căzut la datorie, cu sticla de „Corona” alături. Afară, în ulmii din spatele hotelului, cântă posac o cucuvea. Ce-o prevesti sărmana fiică a întunericului?

Pe negândite și pe nesimțite, virusul n-a mai fost subiect de bancuri, ci de panică. Locală și globală. Cum de a parcurs el atâția kilometri, din China până în România, nimeni n-a aflat și nici nu va afla vreodată... Curând, o adevărată isterie se va declanșa aici, în patria zvonurilor felurite și a exagerărilor romanțate. Știrile despre incidența noului tiran pandemic se vor înmulți și vor acapara discreționară mass-media, iar anunțurile mortuare ne vor zdruncina din temelii sentimentul de siguranță individuală și colectivă. Într-adevăr, libertatea „este dreptul de a le spune oamenilor ceea ce nu vor să audă!” Ce actuale devin, dintr-odată, vorbele lui George Orwell...

În vâlmășagul de informații reale și false, Occidentul a susținut încă de la început că necunoscutul agent patogen și-ar avea originea în Piața de alimente din Wuhan, în urma consumului de carne de liliac sau de șarpe. Ptiu, drace, cândva, la Beijing, desigur, am mâncat și eu șarpe! Destui strâmbă din nas la auzul acestei teze, iar expertul chinez în boli respiratorii Zhong Nanshan combate teoria cu vehemență: „Dacă primul infectat oficial cu COVID-19 a fost declarat în Wuhan, asta nu înseamnă că originea virusului este în Wuhan!”¹ Așa că apare brusc o altă versiune, și anume cea a aducerii „cârcâiacului” în China de către soldații americani participanți la Jocurile Olimpice ale Sportivilor Militari, desfășurate la Wuhan în octombrie 2019. În același timp, trustul media din Japonia Asahi a lansat în dezbaterea publică fără frontiere tema contaminării cu virusul „Corona” a unora dintre cei 14 000 de decedați americani în

¹ <http://www.xinhuanet.com/english/2020.02.27>

lunile din urmă din cauza gripei sezoniere! . Se juca tare, așadar, Asia contra America!

Derutată și îngrozită, populația globului își dă seama pe dată cât este de expusă și se întreabă obsesiv: „Quo vadis?”

În sumbrul context al derutei planetare, scriu un text și îi dau drumul pe blog, stârnit și de un citat care m-a pus serios pe gânduri: „În căutarea unui nou dușman care să ne unească, ne-a venit ideea cu poluarea, amenințarea încălzirii globale, lipsa apei, foametea și potrivirea proiectelor de lege cu ele... Dar, uneori, în desemnarea lor ca inamic, cădem în capcana de a confunda simptomele cu cauzele.

Toate aceste pericole sunt cauzate de intervenția umană și numai prin schimbarea atitudinilor și a comportamentului oamenilor pot fi depășite. Atunci, înseamnă că inamicul real este chiar umanitatea.”²

De aici și până la **România în vremea coronavirusului** n-a mai fost decât un pas...

În sfârșit, avem și noi, românii, coronavirus! țipă, excitați la maximum, pe unde scurte, medii și lungi, toți țiitorii de microfoane! S-au înviorat dintr-odată, după ce, deunăzi, oficialitățile infirmaseră știrea, deși pe micile ecrane erau cronometrate secunde, minutele și orele până la anunțul epocal. Isteria constituie materia primă a mass-media și n-am cum să nu constat că, „treptat, zierele s-au subțiat, dar s-au umplut de ură, au devenit mai înverșunate, mai desperate.”³ Sunt difuzate fel de fel de imagini apocaliptice din China, zvonurile circulă cu viteză amețitoare, gradele de alertă se modifică neîncetat. (Stranie coincidență, „Zona 0”, de definiție, a neînzăbălatului COVID-19 este patria lui Mao, cu circa 800 de miliardari, la un recensământ recent, de vreo trei ori mai mulți ca-n America! Culmea,

¹ <http://em.people.cn/n3/2020/02.23>

² Alexander King și Bertrand Schneider (fondator și, respectiv, secretar ai Clubului de la Roma), *Prima Revoluție Globală*, 1991

³ Guzel Iahina, *Zuleiha deschide ochii*

frunțașii topului și-au strâns averile din producția și negoțul cu medicamente, precum și din industria de divertisment online! Asta da revanșă zdrobitoare a comunismului, să mai nege cineva superioritatea orânduirii bazate pe egalitatea și echitatea împărțirii sărăciei și bogăției...) Cifrele colportate sperie, înspăimântă, în spatele lor nici nu se mai zăresc oamenii. Oricum au măști ce le acoperă nasul și gura, aidoma botnițelor, *desculții* moderni ai turbatului veac... Economia mondială suspină, criza economică tropăie la ușă, bancherii juizează cu profit, predicțiile finanțiștilor sună rău de tot, lumea pare că a ajuns pe marginea prăpastiei, iar virusul ucigător coborât de pe Marele Zid înaintează amenințător și cucerește țară după țară. Magazinele sunt asaltate barbar de hămesii cu cărți de credit, aici și aiurea, prețurile urcă vertiginos, bursele se prăbușesc primejdios, autoritățile dâmbovițene se întrec în excese, în tradiția nefastă a locului, comunicarea instituțională a îmbogățit dicționarul graiului neaoș cu un cuvânt de conjunctură – *carantinare* –, repetat cu smintită euforie, cămările cetățenilor sunt transformate în adevărate buncăre, stocurile de medicamente antigripale s-au epuizat și mogulii planetari se gândesc deja să declare pandemia, zău că n-apucă pandaliile! Mă țin departe de vacarmul manipulării asurzitoare, am senzația că „Statul Universal” face un nou exercițiu și își reglează iarăși acordurile fine, vrea să vadă cum mai răspund subiecții mondializării la recenta provocare; pasămite, o recapitulare la zi a temelor predate de-a lungul ultimilor ani de globalizare efervescent-inconștientă. Da, monstruoasa arătare nu-i o născocire, căci prin anii '70, Ernst Jünger se confesa unui jurnalist: „Trăim un moment asemănător perioadei care a precedat bătălia de la Actium, când, după ce Octavian Augustus îl înfrânge pe Marc Antoniu, lumea intră de fapt într-un imperiu universal. Acum va fi la fel, fără război, însă în plin conflict, omenirea va intra în Statul Universal.”⁴ De-aia refuz să mă mai înfrupt din produsele infestate programatic ce mi se

⁴ În cartea lui Vintilă Horia, *Jurnal de sfârșit de ciclu, 1989-1992. Jurnal torinez, 1978*

livrează jurnalistic, am fost tras pe sfoară de prea multe ori ca să mă las prost în continuare. În definitiv, „deosebirea dintre presa de informații și cea de propagandă constă în aceea că prima transmite știri, iar cea de-a doua le creează.”¹ Și, din nefericire, trăim din plin sub tirania propagandei, a minciunii ambalate în hârtie sclipicioasă... N-au trecut decât trei decenii de când eram mințiți cu nerușinare și cei mai mulți dintre noi am înghițit pe nemestecate tonele de rahat... Jurnalul² ultim al lui Vintilă Horia este pilduitor din această perspectivă. Aflat în Spania în decembrie 1989, scriitorul exilat, pradă entuziasmului pueril, preia cu o surprinzătoare lipsă de discernământ informațiile agențiilor internaționale de știri și le consemnează ca atare: „Se pare că trupele care continuă să omoare lume fac parte din garda personală a nebunului, alcătuite din libanezi și coreeni din nord (...) Se pare că Ceaușescu s-a refugiat într-un buncăr, de unde dirijează rezistența absurdă și imbecilă a Securității (...) La Timișoara lucrurile au atins culmea groazei. Au fost împușcați copiii scoși din școli, pentru că părinții lor luau parte la manifestațiile contra paranoiei.(...) Au apărut, pe alocuri, mercenari libieni și coreeni, din garda lui C. Posturile de radio îndeamnă populația să iasă pe străzi, în speranța că astfel (se) va putea împiedica înaintarea trupelor Securității (...) Postul de radio București a făcut apel la arhitecții care au desenat planurile clădirilor de pe noul bulevard, ca să reveleze ascunzișurile unde se pare că se află cei doi soți și statul major comunist. Mi se rupe inima văzând cum arde Palatul Regal (...) La Timișoara, după ziarele de azi-dimineață a avut loc un nou Katyn. Ar fi fost peste zece mii de victime. Multe cadavre au semne de tortură. Pe măsură ce manifestații erau arestați, erau și împușcați. Mulți au mâinile și picioarele legate cu sârmă (...) La Constanța, unde încă din primele momente se spunea că se întâmplă ceva, se pare că elicopterele care-și luau zborul de pe vasele siriene și palestiniene au bombardat portul (chiar și un vas sirian ancorat acolo a

¹ Alexandru Athanasie, *Călătorie în centrul inimii*

² Vintilă Horia, *Jurnal de sfârșit de ciclu, 1989-1992. Jurnal torinez, 1978*

deschis focul asupra instalațiilor din port), iar altele au încercat să atace Bucureștiul, însă au fost toate doborâte înainte de a ajunge deasupra capitalei (...) Se confirmă incendiul de la Biblioteca Universității, unde fuseseră transportate manuscrise prețioase de la Academie, greu încercată de cutremurul din 1977. Acolo se aflau manuscrisele lui Eminescu, care, se spune, au căzut pradă flăcărilor și apei pompierilor care încercau să stingă incendiul. Eminescu nu mai e decât spirit și memorie.” Radu Portocală reînvie și el atmosfera terifiantă de atunci: „Teroriștii sunt peste tot. Ei acționează cu o hotărâre și o cruzime feroce. Sunt gata să-și sacrifice viața. Ei îiucid pe toți răniții în spitale. Îi masacrează pe copiii în școli. Unul singur dintre ei poate să doboare un întreg regiment de armată. Ei sunt înzestrați cu puteri oculte. Au fost văzuți unii care au devenit invizibili. Au asupra lor seruri împotriva foamei și setei. Nu sunt chiar oameni.” (sic!)

O mărturie: „Și-a smuls perfuziile, s-a îmbrăcat în trei minute, s-a năpustit pe scară, a sugrumat un rănit pe o targă, a lovit trei medici, toți soldații au fost capturați, i s-a dat un sedativ de cinci ori mai puternic, ne-a fost frică în timp ce-l așteptam pe procuror, era mort clinic, dar mergea când a ajuns aici, creierul i se scurgea prin ochi, avea o dublă perforație abdominală, brațul fracturat, cinci gloanțe în corp, și a fugit din sala de reanimare.”

Și mai departe: „Un altul nu avea vesta antiglonț și glonțul a ricoșat pe corpul său; nu știu, sunt hrăniți, drogați, antrenați pentru ca gloanțele să ricoșeze pe piele ca pe o armură!...” Apoi: „Priviți-l, este un bărbat, e tânăr, aspectul lui e chiar plăcut, este îngrijit, unghiile îi sunt curate, și iață-l că deschide ochii. Și nu e nimic în privirea sa, nici suferință, nici chiar ură! Înainte de a muri, unul dintre ei ne-a aruncat: «Nu v-am făcut destul! O să vă omorâm pe toți!» Chipul lui s-a colorat în verde; au un miros special, dulceag.”¹ Rămâi mut, perplex, ce-ar trebui să mai pățim ca să ne trezim la realitate, să ne

¹ *Autopsie du coup d'État roumain: au pays du mensonge triomphant (România, autopsia unei lovituri de stat: în țara în care a triumfat minciuna)*, Editura Calmann-Lévy din Franța, 1990

deșteptăm? Vă mai hazardați să luați în serios presupusele atrocități din Wuhan și nu numai?

„Mizeria mijloacelor de informare atinge, în toate țările, lungi limite de prostie și de facere de rău. E mai bine să fii neinformată decât rău informat”¹, scria premonitoriu Vintilă Horia prin 1989, iar el n-apucase timpurile acestea demente. Dezinformarea a luat locul informării și, din păcate, „nicio revoluție nu mai e posibilă, deci niciun progres. Politica a devenit un fel de structuralism axiomatic, în cadrul căruia afirmațiile dinainte formulate fac să încapă în ele teze și antiteze, ca într-o oală cosmică. Totul, de pildă, e democrație, concept care nu înseamnă altceva decât supușenie la rigorile unui universalism univoc; orice rezistență, orice dorință de a crea nuanțe sau opoziții nu mai e admisă sau e pur și simplu marginalizată, condamnată la izolare și apoi la uitare.”² Scurt și concis, fără speranțe, ca o rețetă inutilă pentru gripa cea asiatică...

După cum observați, nu s-a schimbat mai nimic între timp, manipularea este la fel de eficientă și de grosolan-violentă. În curând, „Statul Universal” va scoate pe piață și medicamentul-minune, întru îmbogățirea obscenă a cartelului farmaceutic, iar coronavirusul, ca și SIDA, ca și ZIKA, va deveni istorie, o întâmplare oarecare din istoria contemporană. Și, de parcă nu era îndeajuns, românii trebuie să suporte și *virusul Cîțu*, altă molimă căzută pe capul lor. Sturlubaticul nu vrea nici educație, nici sănătate, ci numai privatizare, ca bun patriot ce se închipuie. Cu asta e simplu, strigi la el: „Câț d-aci, jos de pe masa guvernului!” și gata, s-a dus în nevoile lui, dar pe ăia care au născocit gripa chinezească, cu marketing desăvârșit, ca agresivitate, nu-i chip să-i stârpim. Dimpotrivă, jucăm după cum ne cântă ei, oșii păpușari!

4 martie 2020

¹ Vintilă Horia, *Jurnal de sfârșit de ciclu, 1989-1992. Jurnal torinez, 1978*

² Ibidem

Pe rețelele de socializare și nu numai încep să circule tot felul de materiale despre noua pandemie, care mai alarmante, care mai exagerate, care mai extravagante. Ușor, ușor, lumea se împarte în două uriașe falange antagonice – negaționiștii și aliniații. Sau credincioșii și ateii bisericii cu capitala la Organizația Mondială a Sănătății, ambele facțiuni manifestându-se habotnic și intolerant, culmea, cu nicio diferență în privința tacticii lor de luptă! Oricum, problema devine una serioasă, care acaparează cu iușeala fulgerului agenda națională și internațională. De aceea, Prințul Charles transmite un mesaj cu conotații apocaliptice: „Chem la acțiune imediată pentru a introduce acest Plan Marshall Universal, prin care să fie salvate natura, popoarele și planeta!” Cu toate acestea, unii se întrebă dacă nu cumva este vorba despre o altă manipulare ordinară la nivel global, mai ales că Thomas Ferguson, de pildă, din postura de funcționar al Departamentului pentru Populație al SUA, nu s-a sfiit să ne transmită cu niscaiva vreme în urmă un mesaj de-un cinism uluitor: „Există o singură temă în spatele eforturilor noastre: trebuie să reducem nivelul populației. Iar guvernele trebuie să ne folosească metodele pentru a obține rezultate curate și frumoase sau vor primi mizeria pe care o avem în El Salvador sau în Iran sau în Beirut. Populația este o problemă politică. Odată ce populația este scăpată de sub control, este nevoie de un guvern autoritar, chiar fascist, pentru reducerea ei... Programul nostru în El Salvador nu a funcționat. Nu am avut infrastructura care să-l susțină. Au fost al naibii de mulți oameni... Pentru

a reduce într-adevăr populația, rapid, va trebui să trimiteți toți bărbații la luptă și să ucideți un număr semnificativ de femei fertile... Cel mai rapid mod de a reduce populația este prin foamete, ca în Africa, sau prin boli cum ar fi Moartea Neagră.”¹

Unde ești tu, Țepeș Doamne, ca să-i tragi în țeapă pe toți acești mișei? mă întreb dintr-o izolare tot mai apăsătoare. Și umilitoare... Din ce laboratoare or fi apărut ticăloșii care sunt în stare de orice crimă la adresa umanității, sub pretextul că populația este o problemă politică? Se merge până într-acolo încât ni se propun guverne fasciste și uciderea femeilor fertile. În ce lume am ajuns să trăim...

Dinspre Gura Humorului, Sorin Poclitaru e de-un lirism abrupt:

„Ah, virus idiot ce vii din China,
Ar trebui cumva să recunoști
Că tu transformi inteligenții-n proști,
Ce fug să nu-i apuce carantina.

E plin la știri de doctori alarmați,
Ce ne învață despre prevenire.
Și popi înfășurați în patrafire,
Ce ne vorbesc de draci și necurați.

S-au întâmplat atâtea de curând
Și toate vin cu virusul deodată,
A luat-o razna, parcă, lumea toată,
De frica unor oblici strănutând.”²

9 martie 2020

¹ Gândește.org

² Corona...

Azi, miercuri, 11 martie 2020, Organizația Mondială a Sănătății a declarat starea de pandemie... Ce-o mai însemna și asta? mă întreb fără să intru în panică. Dimpotrivă. Profesorul Mircea Beuran mă lămurește cu știuta-i rigoare științifică: „Pandemia este o epidemie care depășește granițele internaționale, afectând un număr foarte mare de oameni. Există pandemii și în lumea mamiferelor, peștilor, plantelor de cultură, speciilor de arbori, caracteristica principală fiind contagiozitatea, contaminarea de la caz la caz. Și bolile cardiovasculare sau neoplasmale afectează un procent însemnat al populației, dar nu sunt pandemii. Pentru ca un virus să ajungă pandemic, este necesar ca el să realizeze un echilibru perfect între contagiozitate și mortalitate. Dacă mortalitatea este foarte mare și perioada de incubare mică, gazda, victima, nu mai are timpul necesar și posibilitatea infectării mai multor persoane. SARSCoV-2 este cu adevărat foarte bine adaptat și echipat. Persoanele devin contagioase chiar din perioada asimptomatică, ceea ce face izolarea selectivă aproape imposibilă; decesul survine la un interval suficient de mare de la contaminare, fapt ce permite gazdei contactul cu alți indivizi etc.

Au mai fost și vor mai fi, cu siguranță, epidemii și pandemii care au provocat și vor provoca milioane de decese, precum cele de variolă, pojar, gripă spaniolă, ciumă neagră sau bubonică, HIV, tifos exantematic, holeră, gripa Hong Kong, gripă rusească, gripă A(H1N1). Și acestea au determinat izolare socială, reglementată de autorități,